

Premi LLEGIM CIÈNCIA - Curs 2013/14

ROCA, MARIA CARME. *Katalepsis*, Ed. La Galera, 2013.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Plantilla a utilitzar per escriure el relat

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat B - Resposta a la pregunta: *Imagina que tens la capacitat de fer-te passar per mort... Què faries?*

PER SEMPRE I SEMPRE

Obro els ulls exaltat i ple de suor, tot i que tinc fred. El so dels meus batecs em bloqueja el pensament i l'únic que puc fer és esperar que el meu cos reaccioni. Al cap d'una estona començo a notar que els dits no em responen i després ho recordo, em descuidava de respirar. Poc a poc em vaig recuperant de l'ensurt i, quan aconseguixo arribar al lavabo a mirar-me al mirall, hi caic.

Hi he tornat, he tornat a somiar que em moria de debò.

Em rento la cara i mentrestant em dedico a recordar. Des de que era petit, els meus pares em van estar sempre molt a sobre, no entenia mai perquè però tampoc em preocupava dels desmais que patia sovint. Tot era felicitat, joguines, atenció i amor, sobretot amor. Estimava tot el que feia i tothom a qui tenia.

Un dia, de petits, vam jurar que sempre més riuríem junts i ho vam arrodonir amb una frase que vam fer servir molt des de llavors: per sempre i sempre.

Des de llavors no ha passat un sol dia en el qual no ens haguem tret un somriure de sota les nostres llàgrimes més sinceres. Somriures tímids, amples, indistingibles o radiants, però sempre somriures.

Somriures que van durar fins tot just ahir, quan el món em va caure a sobre.

Qui m'havia de fer imaginar a mi que la felicitat no és eterna, que els somriures també s'esvaeixen i que les llàgrimes t'ofeguen quan ningú t'ajuda a flotar?

En acabar d'arreglar-me em miro al mirall per última vegada i, imaginant la seva cara davant meu, li dedico un somriure falç al mirall.

La meva mare ja m'espera al cotxe així que no tardo a sortir de casa. Ella coneix les meves intencions d'avui, és per això que no diu res i es limita a conduir. Sé que m'he fet passar per mort moltes vegades i que no em provoca dolor, però el risc de no despertar-me hi és sempre i aquesta vegada no puc evitar de donar un cop d'ull a la meva mare des del seient del darrera i desitjar-li tot el que es mereix. Un cop fet això, tanco els ulls com jo sé i, instantàniament, caic.

Sento com arribem a l'hospital, com les infermeres recolzen la meva mare quan senten que ja no hi ha res a fer, com la meva mare demana als metges de posar-me al costat de la Marta com havíem acordat. Tot passa tan de pressa que sense adonar-me'n, ja sóc just on vull ser. Ho sé perquè la meva mare em xiuxiueja un "adéu" suau a l'orella i em col·loquen de cara amunt dins la cambra.

- Ara sí, ja sóc al teu costat - dic interiorment i continuo: - Estic aquí Marta. Ja saps que no pots pujar al tren i anar-te'n sense dir adéu ni donar-me un bitllet a mi també. Per sort, n'he aconseguit un. Ens veiem a la pròxima parada.

Estic tranquil i em noto fred, tot i que la meva ment treu espurnes. La pau m'envaeix el pensament i l'únic que puc fer és esperar que el meu cos es desintegri. Al cap d'una estona m'adono que em descuidava d'una cosa, em descuidava de dir-te el que no m'atrevia a dir fins ara, que t'estimo, Marta, per sempre i sempre. Dins el meu pensament somric per tu una última vegada i poc a poc em vaig adormint.

De sobte sento una veu llunyana que em crida i diu:

- Marcel? Déu meu, em pensava que aquest cop no et despertaries... Portes tres hores inconscient... No m'ho tornis a fer més això sisplau.
- "Estigues tranquil·la, per tu faria el que fos, Marta"

Pseudònim: Hope